

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

การประพฤติกการปฏิบัติให้พวกเราพากันเข้าใจ เราทั้งหลายจะไปทำอะไรตามใจ
ตามอหยาศัยนั้นไม่ได้เป็นเด็ดขาด เพราะไม่มีใครอยู่เหนือกรรมเหนือกฎแห่งกรรม
เหนือผลของกรรม

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ วาระการประพฤติกการปฏิบัติมันเป็นวาระแห่งชาติ
ในปัจจุบัน

ให้พากันรู้เข้าใจ... ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญพุทธบารมี
หลายล้านชาติ มันเป็นสิ่งที่ทวนกระแส บารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ มันเป็นสิ่งที่
ทวนกระแส ไม่มีอะไรเลยในการตามใจตัวเอง ตามอารมณ์ ตามความรู้สึกของตัวเอง
ถ้าตามใจตามอารมณ์ตามความรู้สึกของตัวเอง อันนี้ไม่ใช่ อันนี้ไม่ถูกต้อง

พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่าทุกอย่างมันมีคุณนะ เราต้องรู้จัก ถ้าเราไม่รู้จักมันจะมีโทษนะ

พระธรรมพระวินัยมณเฑียรธรรมมีประโยชน์

เราคิดดูดี ๆ สิ อย่างอาหารทุกอย่างพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นยา ยาชั่วชีวิต ยาอาทิത്യหนึ่งหรือว่ายา ๗ วัน อย่างนี้แหละ

พวกน้ำอ้อยน้ำตาลน้ำผึ้งพวกนี้มันเป็นยา ๗ วัน ส่วนน้ำปานะมันเป็นยาวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง อย่างอาหารหลักที่เราทานข้าวทานขนมปังหรือทานอะไรต่าง ๆ มันเป็นอาหารเฉพาะกาล อย่างนักบวชมันมีกาลมีเวลา ท่านให้อาเวลาเช้าตั้งแต่รุ่งอรุณไปถึงเที่ยง จะฉันเวลาไหนหรือบริโภคเวลาไหนก็ได้อย่าให้เกินเที่ยง

เราคิดดูดี ๆ นะ ทุกอย่างพระพุทธเจ้าตรัสว่าบอกว่ามันเป็นยานะ

การที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ ท่านก็คิดในใจว่ายากมากที่มนุษย์ที่จะเข้าใจ เพราะว่าธรรมะเป็นสิ่งที่ทวนกระแส อยู่เหนือความชอบ อยู่เหนือความไม่ชอบ อย่างเราทำอะไรมันก็ทำตามความชอบความไม่ชอบ อย่างเราทานอาหารอย่างนี้แหละ ถ้าเราทานเราก็ทำตามความชอบ เราไม่ทานก็ทำตามความไม่ชอบ อาหารทุกอย่างมันคือเป็นยา มันไม่ใช่ความชอบความไม่ชอบนะ

การปฏิบัติธรรมชอบก็ไม่เอานะ ไม่ชอบก็ไม่เอานะ

การปฏิบัติธรรมนี้ทุกคนทำตามใจตามอารมณ์ตามอัธยาศัยไม่ได้ ถ้าทำตามใจตามอัธยาศัย ตามความชอบไม่ชอบก็ไม่ใช่ธรรมะ ไม่ใช่ธรรมบุญ มันเป็นตัวเป็นตน

อย่างเรานี่เราพากันคิดดูดี ๆ นะ เราจะเอาความชอบไม่ชอบนำชีวิตนี้มันจะไปได้อย่างไร คิดแล้วมันเป็นไปไม่ได้ คิดจนหัวระเบิดมันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะความชอบไม่ชอบมันคือการเวียนว่ายตายเกิดนะ

การหยุดเวียนว่ายตายเกิดมันต้องอยู่เหนือความชอบอยู่เหนือความไม่ชอบ ความชอบไม่ชอบนั้นมันเป็นครอบคร้วนะ ความชอบไม่ชอบนั้นมีครอบคร้ว

การประพฤติการปฏิบัติต้องยกเล็กมีครอบคร้ว จริงอยู่นะ ร่างกายไม่มีครอบคร้ว หัวใจมันมีครอบคร้ว หัวใจมันมีลูกมีผิว หัวใจมันมีลูกมีเมีย เพราะหัวใจมันมีครอบคร้ว พระธรรมพระวินัยถึงเป็นหลักการอุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เพื่อจะหยุดอุดมหลง

เราไม่เข้าใจเป้าหมาย

เราเรียนหนังสือก็เรียนเพื่อตัวเพื่อตนนะ

เราทำงานก็เพื่อตัวเพื่อตน

เราเป็นข้าราชการนักการเมืองก็เพื่อตัวเพื่อตน

เรามาบวชก็เพื่อตัวเพื่อตน

มันไม่ใช่ซะ ไม่ถูกต้อง

ผู้ที่มาบวชถ้าเอาตัวตนนำชีวิตเค้าเรียกว่ามาบวชเพื่อหาลูกหาเมีย ผู้ที่มาถือศีล ปฏิบัติธรรมถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง พวกนี้ก็มาหาลูกหาผิวที่วัดนะ

อันไหนมันชอบ ๆ พระพุทธเจ้าถึงไม่ให้คิด อันไหนไม่ชอบก็ไม่ให้คิด

พวกผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างฆราวาสก็ต้องมีศีล ๕ เพราะศีล ๕ นั้นมันยกเล็ก สิ่งที่ไม่ถูกต้อง ศีล ๕ เป็นธรรมนุญ รัฐธรรมนุญ มันยกเล็กความชอบ ยกเล็กความซัง อยู่ในระดับภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ สิ อย่างเราทานอาหาร ถ้าอาหารไม่อร่อยมันไม่อยากทานอาหาร เพราะว่ามันไม่อร่อย

พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าการทานอาหารนี้มันอร่อยหรือไม่อร่อยก็อย่าไปสนใจมัน ให้ทานมันไปฉันทันไป ไม่ต้องไปติดอกติดใจ ไม่ต้องไปเสียอกเสียใจในความไม่อร่อย หรืออร่อย

พระที่ฉันอาหาร เณรที่ฉันอาหารก่อนที่จะฉันนะ ท่านจึงให้พิจารณาเพื่อให้ใจมันสงบใจมันเย็น ผู้มาบวชจะไม่ได้บริโภคความหลง ใจต้องสงบใจต้องมีปัญญา ใจต้องเป็นกลาง ว่าการบริโภคอาหารเป็นเพียงยา อร่อยหรือไม่อร่อยก็ช่างหัวมัน

พระพุทธเจ้าถึงไม่ให้มีนิมิตหมายว่าเราฉันอะไร ให้เข้าถึงสักแต่ว่า

พระพุทธเจ้าถึงบอกสงฆ์สาวกว่า เราต้องรู้เข้าใจเพื่อจะได้บริโภคอาหารเป็นยา ว่าเราไม่ได้ฉันอะไร ให้เข้าถึงสักแต่ว่า เพราะอาหารมันเป็นยา ยามกาลิก ยาวกาลิก สัตตทาหาลิก ยาวชีวิก ทุกอย่างมันเป็นยา

ชีวิตของพระมันต้องเป็นอย่างนี้มันจะได้สงบเย็นเห็นทุกอย่างเป็นเพียงหยูกยา นี้เราไม่เข้าใจแล้วก็แสวงหาความอร่อย แสวงหาความหลง

เราคิดดูดี ๆ นะ คิดดูโยมที่มาวัดนะ พวกเด็ก ๆ สาว ๆ หรือว่าคนปานกลาง อย่างนี้เป็นต้น เค้ายกชอบมองตอนพระเพลอ มองพระหนุ่ม ๆ พระหล่อ ๆ เค้ายกแอบมอง พระเณรก็เหมือนกัน ชอบมองโยมสาว ๆ โยมสวย ๆ ชอบมอง โยมเพลอเมื่อไหร่ก็มอง นี่ให้เข้าใจนะ

ถ้าอย่างนี้แหละ มาบวชที่วัดก็ไม่เข้าใจในพระศาสนา ก็เท่ากับว่าบวชหาลูก หาเมียนะ มาวัดมาปฏิบัติธรรมไม่ใช่ปฏิบัติธรรมมันมาหาลูกหาผัวนะ

พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าอันไหนมันชอบก็อย่าไปฉันทัน อย่าไปทานมัน ให้เฉย ๆ ไว้

เหมือนหลวงปู่ตื้อกับหลวงปู่แหวน เดินธุดงค์ไปภาคเหนือถึงอำเภอเด่นชัย
 ขณะนั้นเวลานั้นเป็นเวลา ๑๑ นาฬิกา เวลาใกล้จะเที่ยงแล้ว สมัยโบราณเดินธุดงค์นะ
 ไม่ได้ทะเล่ดงเหมือนทุกวันนี้

เดินธุดงค์สมัยโบราณท่านเดินเอา เดินเท้าเปล่า เดินไป น้ำหมดท่านก็ไปที่บ่อน้ำ

สมัยโบราณเค้ามีบ่อน้ำขุดลงลึก ๆ ๕ เมตร ๖ เมตรถึงสิบกว่าเมตร เค้าจะมีวงบ่อ
 ที่เอาไม้หนา ๆ ที่ประกอบกันเป็นวงบ่อ ไม่มีบ่อปูนบ่อซิเมนต์เหมือนทุกวันนี้หรอก

ท่านไปเอาน้ำบ่อ เพราะในหมู่บ้านเค้าจะมีน้ำบ่อเป็นส่วนกลาง ใครต้องการ
 เค้าก็จะไปตักน้ำบ่อ ห่างจากหมู่บ้านหลายเส้น เพราะต้องอยู่ห่างจากบ้านหน่อย
 เพราะอยู่ในเขตบ้านมันมีสิ่งปฏิกูลต้องอยู่ห่างจากหมู่บ้านหน่อย หลวงปู่แหวน
 กับหลวงปู่ตื้อไปเอาน้ำบ่อไปขอน้ำบ่อที่โยมเค้ากำลังตักน้ำอยู่

หลวงปู่ตื้อก็เห็นมะม่วงที่อยู่บนต้น ตอนนั้นต้นเดือนพฤษภาคมนี้แหละ เห็นมะม่วง
 มันแก่ มันกำลังฉ้นเป็นมะม่วงเปรี้ยวกับเกลือ กำลังอร่อย ท่านก็สะกิดหลวงปู่แหวน
 ให้ขอมะม่วงโยมหน่อย หลวงปู่แหวนก็นิ่ง หลวงปู่แหวนก็เบรค อยู่นิ่งไม่ว่าอะไร
 นิ่งอย่างเดียวสงบอย่างเดียว ท่านก็เฉยนิ่งอย่างเดียว เพื่อหาวิธีช่วยหลวงปู่ตื้อ
 จนเวลาผ่านไปถึงเที่ยงวัน มันฉ้นไม่ได้แล้ว หมดเวลาฉ้น หลวงปู่ตื้อก็สำนึกได้ว่า
 มันไม่ถูกต้อง เราไปทำตามความอยากตามความหลง เราไปขอของจากคนที่ไม่ใช่ญาติ
 ไม่ใช่ปวารณามันก็ผิดพระวินัย ถ้าเราไปขอของจากคนที่ไม่ใช่ญาติไม่ได้ปวารณา

ถ้าเราไม่ป่วยไม่เจ็บไข้เราไปขอของจากทางคนที่ไม่ใช่ญาติไม่ได้ปวารณาไม่ได้นะ

จากนั้นท่านก็สมาทานไม่ฉันทะม่ม่วงเลย ม่ม่วงดิบม่ม่วงสุขท่านไม่ฉันทะเลย
ท่านเป็นพระอรหันต์ชื่อนาสพท่านก็ไม่ฉันทะ

การประพฤติกการปฏิบัติมันต้องเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งต้องเอาพระธรรมพระวินัย
นำชีวิต ไม่ไปตามสิ่งแวดล่อม เพราะการปฏิบัติธรรมมันต้องทวนกระแส

พระที่เป็นลูกศิษย์ท่านไปถามท่าน ท่านก็เล่าประวัติให้ฟังว่า การประพฤติก
การปฏิบัติมันต้องทวนกระแส มันอยากจะคิดอะไรก็ไม่คิดมันอยากจะพูดอะไรก็ไม่พูด
มันอยากจะทำอะไรก็ไม่ทำ ถ้าอันไหนมันดีมันถูกต้องเราต้องทำ เราต้องพูด
ต้องปฏิบัติ ต้องมีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะการปฏิบัติมันถือว่า
มันเป็นยานะ มันเป็นธรรมะโอสธทั้งกายวาจาภิรียามารยาทนะมันเป็นธรรมะโอสธ
เอาตัวตนเป็นที่ตั้งเค้าเรียกว่าตัวตนนั้นเป็นความเศร้าหมองนะ ตัวตนคือความขาด
ความต่าง ความพร้อยของศีล ของสมาธิ ของปัญญาณะ

การประพฤติกการปฏิบัติธรรมมันต้องอยู่เหนือความชอบความไม่ชอบ
ถ้าเอาความชอบไม่ชอบนี้ไม่ใช่ปฏิบัติธรรมนะ เราต้องพากันรู้ไว้ พระวินัยน้อยใหญ่
คือมรรคคืออริยมรรค มันเป็นสิ่งที่ทวนกระแส

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยอาหารที่นางสุชาดาถวายข้าวมธุปายาส
แล้วก็อธิษฐานถาดทองคำ ว่าถ้าข้าพเจ้าได้เป็นพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า
ขอให้ถาดทองทวนกระแสทวนน้ำ ไม่ไปตามน้ำ ไม่ไปตามสิ่งแวดล่อม

เรามาคิดดูดี ๆ นะ ธรรมะมันเป็นสิ่งที่ทวนโลกทวนกระแสไม่ไปตามสิ่งแวดล่อม
ถ้าไปตามสิ่งแวดล่อม มันก็ไม่ใช่ศีล ไม่ใช่สมาธิ ไม่ใช่ปัญญาณะ มันเป็นตัวเป็นตน

เราทุกคนต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เข้าถึงธรรมะโอสธ เรา รู้จักแต่โอสธภายนอก

ความเป็นมนุษย์เราต้องรู้โอสธภายนอกภายใน มนุษย์นี้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉาน มีการปรุงแต่งอาหารให้อร่อยขึ้นเพื่อเป็นธรรมะโอสธนะ ผู้ที่มีอินทรีย์ยังไม่แก่กล้า ปรุงแต่งอาหารเพื่อสุขภาพร่างกายจะได้แข็งแรง

เราต้องรู้เข้าใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงให้เข้าถึงความพอดี ความพอเพียงเพียงพอ อย่าให้หวานเกินอย่าให้เผ็ดเกิน อย่าให้เค็มเกินอย่าให้จืดเกิน อย่าให้เปรี้ยวเกิน เพราะเราฉันอาหารทานอาหารเพื่อเป็นยา เราจะไปตามรูปเสียง กลิ่นรสโณภูฏัพพะธรรมารมณ มันไม่จบ

คิดดูดี ๆ อย่างเราไปเดินธุดงค์ วันนี้ได้แต่ข้าวไม่ได้กับข้าว ตัวตนมันแสดงออกมา หน้าตามันมองดูแล้วเหมือนปวดหัวปวดท้องเพราะมันผิดหวัง

ความเป็นจริงเราต้องชอบใจต่างหากละ ที่ชาวบ้านเค้าไม่ได้กับข้าว ใส่แต่ข้าวเปล่า ๆ เราต้องชอบใจ เราได้ฉันข้าวเปล่า ๆ ก็ยังดี เราต้องเข้าใจอย่างนี้ ถึงจะถูกต้อนนะ ความไม่รู้ความไม่เข้าใจ เก็บไปตั้งหลายวันหลายเดือนหลายปี ที่ได้ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ บางวันไปบิณฑบาตเค้าไม่ได้ใส่บาตร วันนี้ไม่มีใครใส่บาตรเลย เราก็ต้องรู้เข้าใจ เราต้องชอบใจในการที่เค้าไม่ใส่บาตร ถ้าเค้าใส่บาตรเราก็ไม่ได้ทำใจ เราต้องชอบใจวันนี้คนเค้าไม่ใส่บาตรเราจะทำได้ทำใจ

สมัยก่อนนะมียาชื่อว่ายาทันใจ ภายหลังเค้ามาเปลี่ยนชื่อใหม่ว่ายาทัมใจ สมัยก่อนเค้ามียาปวดหาย สมัยต่อมาเค้ามาเปลี่ยนใหม่ว่าปวดหาย

บวชก็หมายถึงว่ายกเลิกตัวตน หมายถึงว่ามาแก้ที่ใจ แก้ที่ใจนี้เค้าเรียกว่าบวช ยกเลิกตัวตนไม่มีความทุกข์มันหายทุกข์ ความหมายของยา แต่ก่อนเป็นยาทันทใจ ทำอะไรก็แก้ปวด หายเร็ว แก้ไขหายเร็ว มันทันทใจดีแต่มันไม่ได้ทันทใจ มันผิดหลักการ เค้าเลยให้เปลี่ยนชื่อใหม่

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ให้เราใส่ใจเอาใจใส่นะ ต้องเป็นคนละเอียด ต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ใครไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้าใจ แต่ตัวของเรานี่คือเป็นผู้รู้ผู้เห็น ผู้เข้าใจนะ การบวชนี้มันถึงบวชทั้งทางกายวาจาภิรียมารยาทบวชทั้งใจ มันถึงจะสมบูรณ์ สมบูรณ์ทุกแง่ทุกมุม การปฏิบัติธรรมถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง มันปฏิบัติทั้งหมด มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นความพอดี

เหมือนพระพุทธเจ้าเป็นความเพียงพอพอดี ประสูติก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ วันพระจันทร์เต็มดวง ตรัสรู้ก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ แสดงธรรมก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ จะบอกพุทธบริษัททั้งหลายประกาศให้ชาวโลกอีก ๓ เดือนข้างหน้าพระพุทธเจ้า จะเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ นี่หมายถึงความเต็มความพอเพียง ความพอดี มันไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป มันเป็นความพอดี

ให้รู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะเสียหายทั้งตัวเองและส่วนรวม บวชหลายปี บารมีความหลงก็ยิ่งใหญ่

การนั่งสมาธิถึงไม่ให้เกิดความสุข ติดความสงบ มันเข้าถึงขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ ก็ให้ภาวนาพิจารณาพระไตรลักษณ์ พระสมาธิเน้มนั้นเป็นการให้ออกซิเจนมันเสมอกัน ให้ความสงบกับปัญญามันเสมอกัน จิตส่งออกน่ะมันเสียสมดุล จิตกลับมาหาเนื้อ หาตัวมันเป็นความพอดี

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายถ้าเราติดในความสงบ เราก็ไม่อยากภาวนาพิจารณา เรื่องเหตุเรื่องผล จะเอาแต่ความสงบ เอาแต่สมาธิเอาแต่สมาบัติ ออกจากสมาธิ ออกจากสมาบัติก็อย่างเก่า เพราะไม่ได้ภาวนาวิปัสสนา

เห็นรูปสวย ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ อยู่ เสียงเพราะ ๆ ก็มาร้องโอย ๆ ๆ มาสัมผัสกับความแก่เจ็บตายพลัดพรากก็มาร้องโอย ๆ ๆ

เราทั้งหลายน่าจะต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าเอาแต่ความสงบ ความสงบให้เป็นสมณะ ให้เป็นความสมดุล แล้วมาเอาวิปัสสนาไปพร้อม ๆ กัน เช่นหายใจเข้าก็รู้ว่ามันไม่แน่นไม่เที่ยง เพราะหายใจเข้าสักพักหนึ่งมันก็ออกมา หายใจออกสักพักหนึ่งก็เข้าไปอะไรก็ไม่แน่นไม่เที่ยง เพราะทุกอย่างมันไม่แน่นไม่เที่ยง ทั้งนี้ ทุกอย่างไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน เราทั้งหลายต้องภาวนาให้เกิดปัญญา เพราะเราจะได้มีศีลมีสมาธิมีปัญญา เราทั้งหลายพากันเคร่งครัดในศีลในสมาธิในปัญญา

เหมือนสามเณรกับพระไปบิณฑบาต พระสารีบุตรไปบิณฑบาตกับลูกศิษย์ที่เป็นสามเณร เณรก็ตามพระสารีบุตรไป เห็นเค้าเปิดน้ำเข้านา เณรได้บำเพ็ญบารมีมานับเป็นอสงไขย เป็นแสน ๆ ซาติ ก็ถามพระสารีบุตรว่า เค้าเปิดน้ำเข้านานั้น ทำร่องทำคลอง คัดน้ำเข้านา เณรก็มีจิตสำนึกว่า เราก็ต้องเอาธรรมนำชีวิตไม่ให้ใจของเราไปตามอารมณ์ไปตามสิ่งแวดล้อม เหมือนเค้าเปิดน้ำเข้านา ความเคร่งครัดอย่างนี้แหละคือความไม่ตามใจไม่ตามอารมณ์ไม่ตามความรู้สึกนะ จึงได้ลาพระสารีบุตรกลับมาทำความเพียร พระสารีบุตรก็บอกว่าเออเออ กลับไปได้ กลับไปทำความเพียรนะเณรนะ

ความรู้ความเข้าใจนี้เราจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม จะไม่ไปตามอารมณ์
 ให้เราเข้าใจ การปฏิบัติเคร่งครัดนี้ดี ถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่เคร่งครัด
 มันเคร่งเครียดนะ เพราะตัวตนมันมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป
 นอกจากทุกข์ไม่มี เพราะตัวตนมันเป็นความเคร่งเครียด เพราะทุกอย่างนั้นมันไม่ใช่ตัว
 ไม่ใช่ตน เพราะทุกอย่างมันเป็นเหตุเป็นปัจจัยเฉย ๆ เพราะเรามีตามันก็มีรูป
 มันมีเหตุปัจจัยเฉย ๆ เรามีหูก็มีเสียงมีเหตุปัจจัยเฉย ๆ เราจะไปเอาอะไรกับสิ่งที่ไม่มี
 อะไรนะ เพราะความเป็นจริงแล้วสิ่งที่มันจรไปจรมาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ
 มันเป็นสิ่งที่จรไปจรมาชั่วคราว ความว่างจากตัวตนต่างหากเป็นสิ่งที่มียู่

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องความว่าง พระพุทธศาสนาหรือศาสนาทุกศาสนาให้เข้าใจนะ
 มันเป็นความว่างจากสิ่งที่มียู่ เราคิดดูดี ๆ ว่างจากสิ่งที่ไม่มีอยู่จะมีประโยชน์อะไร
 คนตายแล้วจะมีประโยชน์อะไร คนตาบอดหูหนวกจะมีประโยชน์อะไร
 คนเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตจะมีประโยชน์ เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามใจ
 ตามอารมณ์ตามสิ่งแวดล้อม เราทุกคนต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ปล่อยปละละเลย
 เราจะได้รู้วาระแห่งชาติในการประพฤติกการปฏิบัติ

เราต้องคอนโทรลตัวเองให้ดีปรับเข้าหาเวลาเป๊ะ ๆ เลย ปรับเข้าหาพระธรรม
 พระวินัยเป๊ะ ๆ เลย ต้องเป็นคนละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป อย่าให้ความหลง
 มั่นกลืนกินเรา อย่าให้เวลามั่นกลืนกินเรา ความหลงกลืนกินเราเวลากลืนกินเรา

เราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต ชีวิตของเราก็แก่ไปเปล่า ๆ
 ชีวิตเราก็สั้นไป ๆ โดยไม่มีประโยชน์อะไร เราต้องรู้เข้าใจเราจะได้หยุดกาลหยุดเวลา

เหมือนสามเณรกลับไปทำความเพียร ไปทำความเพียรยกเลิกตัวตนมันก็หยุดกาลหยุดเวลา ไม่มีกาลไม่มีเวลา ไม่มีความสำคัญมันหมายความว่าเป็นผู้หญิงผู้ชายเป็นคนแก่คนเฒ่าคนชราคนตายพลัดพราก ไม่สำคัญมันหมายความว่าเราดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า ฉลาดกว่าเค้า รวยกว่าเค้า มีเพาเวอร์มากกว่าเค้า มันเป็นความสงบเป็นความเย็น มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันหยุดกาลหยุดเวลา ในประวัติบอกว่า พระสารีบุตรให้กาลเวลาหยุด เพื่อให้สามเณรได้บรรลุธรรม

ความรู้ความเข้าใจเป็นคู่กับการประพฤติปฏิบัติ เราไม่ตามตาหูจมูกลิ้นกายใจ สิ่งทั้งหลายก็จะหยุดจะเย็น เย็นเป็นแอร์คอนดิชันมันเป็นความสงบอบอุ่น มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ

เราต้องรู้เข้าใจเราจะได้ทวนกระแส เราจะได้หยุดตรึกในกามหยุดตรึกในพยาบาท ความมีตัวมีตนมันจะไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนะ ความมีตัวมีตนมันจะคุมตัวเองไม่อยู่ โฟกัสตัวเองไม่อยู่นะ

คนจะหยุดสิ่งเสพติดหยุดยาเสพติดหรืออะไรติด ๆ ทั้งหลายต้องใช้เวลา เข้าสู่พระธรรมเข้าสู่พระวินัย เข้าสู่ความวิเวก

พระธรรมพระวินัยเป็นความวิเวกเป็นความหยุดนะ ศีลสมาปัญญาเป็นความหยุดเป็นความวิเวกเป็นความหยุดให้เข้าใจ เราไม่รู้เข้าใจแล้วก็ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจจะไม่ควบคุมตัวเองไม่คอนโทรลตัวเอง นั่งอยู่ในศาลาไม่กี่นาทีก็แอบมองดูพระแล้วพระนะหลับตาไปลืมตาขึ้นมาเมื่อไหร่ก็มองผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ แล้ว

เราต้องเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เอาพระสารีบุตรเป็นหลักเอาพระโมคคัลลาเป็นหลัก เราดูประวัติศาสตร์ พระเถระคุยกันเรื่องอาพาธ

พระสารีบุตรกับโมคคัลลาคูยกันว่าเป็นอย่างไรละสุขภาพร่างกายดีมัย พระสารีบุตรบอกว่าไม่ดีเลย เพราะว่ามาบวช เรื่องโภชนาการเรื่องอาหารไม่ครบหมวดหมู่ ไม่เหมือนอยู่ที่บ้านอยู่กับพ่อกับแม่ เมื่ออยู่กับพ่อกับแม่ แม่ทำอาหารครบหมวดหมู่ ทำข้าวมธุปายาสให้ทานให้บริโภค

เทวดาทิ้งหลายอยู่ในที่ใกล้ในอาณาจักรนั้น ได้ยินได้ฟังมีความเลื่อมใสในพระเถระที่เป็นพระอรหันต์ จึงได้บอกนิมิตให้กับประชาชน ที่พระเถระเจ้าจะไปบิณฑบาต ไปบอกเป็นนิมิตว่า พรุ่งนี้นะ พระโมคคัลลาก็จะมาบิณฑบาต พระสารีบุตรมาได้ พระสารีบุตรอาพาธ ให้ทำข้าวมธุปายาสไปถวายพระสารีบุตร โรคอาพาธจะได้หาย ท่านเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไปถวายท่านนะ

รุ่งเช้าถึงเวลาภิกขาจารย์บิณฑบาตพระโมคคัลลาก็ไปภิกขาจารย์บิณฑบาตตามปกติ การบิณฑบาตต้องไปทุกวัน อยากไปหรือไม่อยากไปก็ต้องไปเพราะเป็นการเสียสละ พระโมคคัลลท่านเสียสละเพื่อภิกขาจารย์ เพื่อให้ประชาชนเค้าได้ทำความดี บำเพ็ญบุญกุศลได้สร้างบารมีกัน ไปเพื่อจะได้เสียสละ

พระพุทธเจ้าให้พระทุกรูปต้องเสียสละไม่ให้มีเงินมีสตางค์ไม่ให้เก็บสังฆทาน พระทุกรูปต้องเสียสละ เวลาเข้าต้องออกบิณฑบาตภิกขาจารย์ พระโมคคัลลานั้นก็ไปบิณฑบาตตามปกติ ชาวบ้านเห็นนั้นก็ฝากอาหารบิณฑบาตไปถวายพระสารีบุตร ที่อาพาธอยู่ที่วัดมาภิกขาจารย์บิณฑบาตไม่ได้

พระสารีบุตรผู้บำเพ็ญสวากบารมี รู้ทันทีเลยว่าเมื่อคืนเราคูยกันเทวดาไปบอกนิมิตให้ประชาชนเค้าทำอาหารบิณฑบาตข้าวมธุปายาส ด้วยบริสุทธิ์คุณไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง

พระมหาเถระเจ้าเป็นผู้เอาธรรมเอาวินัย ไม่ฉันทิณชบาตข้าวมธุปายาสนั้น
เอาไปเทลงพื้นปฐพี ยอมเสียชีวิตเพราะเอาธรรมนำชีวิต ทนได้นั้นอาหารตกถึง
พื้นปฐพีโรครภัยไข้เจ็บทั้งหลายทั้งปวงหายทันทีเลย เพราะความดีประกอบด้วยปัญญา
ปัญญาประกอบด้วยความดี

พระธรรมพระวินัยเป็นสิ่งสำคัญกว่าอื่นใดนะ เรามาบวชมาปฏิบัติต้องเข้าถึง
พระธรรมพระวินัยเป็นพระธรรมพระวินัยทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ เพื่อเข้าถึง
บริสุทธิ์คุณ ความบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจเป็นธรรมบริสุทธิ์
หรือธรรมโอสถให้รู้เข้าใจ

การมาประพฤติปฏิบัติมันเป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ
เราทั้งหลายมานั่งที่ใจของเรามานั่งที่กายของเรา มามีความสุขในการประพฤติ
การปฏิบัติ

เรื่องพระธรรมเรื่องพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ ต้องยกให้หลวงปู่ชา สุภัทโท
วัดหนองป่าพง ท่านผู้นี้เอาพระธรรมพระวินัยอยู่เหนือชีวิตเลย รักษาพระธรรม
พระวินัยยิ่งกว่าชีวิต ท่านจะไม่พูดคุยกับผู้หญิงสองต่อสองที่ไม่มีพระนั่งอยู่ด้วย
ที่ไม่มีประชาชนโยมผู้ชายนั่งอยู่ด้วย ผู้หญิงเป็นสิบยี่สิบคนท่านก็ไม่อยู่สองต่อสอง
สามเณรลุกไปล้างกระโถนห่างประมาณสี่สิบเมตร ห้าสิบเมตร หกสิบเมตร
ท่านก็จะลุกขึ้นไปโน่นไปนี่เปลี่ยนอิริยาบถ เพราะท่านรักษาพระธรรมพระวินัยยิ่งกว่า
ชีวิตของท่าน ท่านเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกตัญญูกตเวทิต

พระเราโยมวัดเราพากันเข้าใจนะ ต้องกตัญญูทเวที่ต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนหลวงปู่ชาพาประพฤติพาปฏิบัติ ในพระวินัยในภิกขุปาฏิโมกข์ ภิกษุจะอยู่สองต่อสองกับผู้หญิงไม่ได้

พระอาจารย์เชื่อเป็นคนอยุธยา เคยอยู่กับท่านพระอาจารย์ชาตั้งแต่พระอาจารย์ชาไปสร้างวัดหนองป่าพงใหม่ ๆ ท่านมีความเคารพมีความกตัญญูทเวที่ต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก ๆ ท่านจะไม่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงอื่นใด นอกจากโยมแม่ของท่านเพียงคนเดียว

เมื่อสมัยห้าสิบกว่าปีก่อนอายุของท่านก็หกสิบกว่าปีแล้ว โยมแม่ของท่านก็อายุเก้าสิบกว่าปีแล้ว ท่านเป็นลูกชายคนเดียวไม่มีใครอุปฐากแม่น่ะ เมื่อแม่แก่เฒ่าชรา ท่านก็เอาแม่มาอุปถัมภ์อุปฐาก ต่างคนก็ต่างแก่ ท่านบิณฑบาตมาเลี้ยงแม่ อุปถัมภ์อุปฐากแม่ ท่านป้อนอาหารแม่อาบน้ำเช็ดตัว ท่านทำอย่างนี้แหละทุก ๆ วัน ท่านไม่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงอื่นเลยนะ หรือผู้หญิงอื่นท่านไม่ยุ่ง ท่านทำเรื่องกตัญญูทเวที่ดูแลแม่ของท่านอย่างเดียว ท่านทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้พระก็เห็นดีด้วย ประชาชนก็เห็นดีด้วย ท่านเป็นผู้กตัญญูทเวที่ต่อแม่ที่แท้จริง ไม่รังเกียจในความสกปรก

พระวินัยในภิกขุปาฏิโมกข์ในสิกขาบท อนียต ๒ ทั้ง ๒ สิกขาบทนี้เป็นสิกขาบทที่สำคัญ เพื่อความเข้มงวดในสิกขาบท คือสิกขาบทที่เกิดจากการล่วงละเมิดสิกขาบทประเภทกึ่งกลางระหว่างอาบัติหนัก อาบัติกลาง อาบัติเบา ซึ่งสิกขาบทนี้ขึ้นอยู่กับว่าพระวินัยธรเป็นผู้วินิจฉัยตามความเป็นจริงของอาบัตินั้น ๆ ว่าควรจะให้ปรับอาบัติแบบไหน ตามแต่ได้ประจักษ์หลักฐานพยานโทษหนัก โทษกลาง โทษเบา อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีทั้งหมด ๒ ประการดังนี้

๑. อยู่ในที่ลับตากับสตรีสองต่อสองนี้ผิดพระวินัย การปรับอาบัติก็ตั้งแต่อาบัติปาจิตตีย์ไปถึงอาบัติปาราชิก ให้ชาวพุทธทั้งหลายเข้าใจนะ

๒. อยู่ในที่ลับตากับสตรีสองต่อสอง การปรับอาบัติก็ตั้งแต่อาบัติปาจิตตีย์ไปถึงอาบัติสังฆาทิเสส ให้ชาวพุทธทั้งหลายเข้าใจนะ

เรื่องอยู่สองต่อสองระหว่างพระกับสตรีมันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พุทธบริษัททั้งหลายให้เข้าใจนะนี่คือความไม่ถูกต้อง นี่คือความเสียหาย นี่คือความไม่สมควร นี่คือไม่ใช่ศีลไม่ใช่สมาธิไม่ใช่ปัญญา

คำว่า อนิยต แปลว่า สิกขาบทที่ไม่แน่นอนว่าจะให้ปรับอาบัติตามความเป็นจริง ความเป็นจริงอย่างไรก็ปรับอย่างนั้น ขึ้นอยู่ที่พยานหลักฐาน ปรับอาบัติปาราชิก ขึ้นอยู่ที่พยานหลักฐาน ปรับอาบัติสังฆาทิเสสก็ตามพยานหลักฐาน ปรับอาบัติปาจิตตีย์ก็ตามพยานหลักฐาน

เป็นปาราชิก สังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์ กล่าวคือเมื่อมีผู้พบเห็นหรือได้ยินว่า พระภิกษุอยู่กับสตรีด้วยกันสองต่อสองโดยที่ไม่มีบุคคลที่สาม (ชายผู้รู้เพียงสา) อยู่ด้วย จึงได้ไปรายงานต่อพระวินัยธรให้ได้รับทราบ จากนั้นพระวินัยธรก็จะทำการไต่สวนกับพระภิกษุผู้ถูกกล่าวหา หากพระภิกษุนั้นยอมรับสารภาพว่าได้กระทำใด ๆ อย่างไม่ดีอย่างหนึ่งกับสตรีที่อยู่ด้วยกันตามที่โจทก์ครุหัสถ์ได้กล่าวหา ทางพระวินัยธรก็จะทำการวินิจฉัยว่าสมควรจะให้ปรับอาบัติแบบไหน ตามแต่หนักหรือกลางหรือเบา ตามทางของพระวินัยอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

- ถ้าพระภิกษุยอมรับว่าเสพเมถุนกับสตรี จึงให้ปรับอาบัติเป็นปาราชิก

- ถ้าพระภิกษุยอมรับว่าแต่จะต้องสตรีด้วยความกำหนดหรือพูดจากับสตรี ด้วยวาจาชั่วหยาบหรือพูดพาดพิงเมถุน จึงให้ปรับอาบัติเป็นสังฆาทิเสส
- ถ้าพระภิกษุไม่ได้กระทำใด ๆ กับสตรี แต่อยู่ด้วยกันสองต่อสอง จึงให้ปรับอาบัติเป็นปาจิตติย

การที่เรามาบรรพชาอุปสมบทต้องเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลักการอุดมการณ์ อุดมธรรม ไม่ทำอะไรที่มันไม่ถูกพระธรรมไม่ถูกต้องพระวินัย ผู้ที่มาบรรพชาอุปสมบท ต้องเข้าถึงธรรมเข้าถึงสภาวะธรรม

ถ้ายังไม่รู้ก็ถือว่าไม่เป็นไร ถ้ารู้เข้าใจเราต้องไปพิจารณานะว่าเราทำถูกต้อง หรือว่าทำผิด เพื่อจะได้บรรลุนิติภาวะเพื่อหยุดสัญชาตญาณ เพื่อโพกัส ในการประพฤติการปฏิบัติของตน

เราต้องเอาพระพุทธเจ้านำชีวิต ไม่ใช่เอาตัวตนนำชีวิต ไม่ใช่เอาอหังการนำชีวิต ไม่ใช่เอาความรู้สึกนำชีวิต

ท่านพระอาจารย์ชาท่านเคารพในพระธรรมพระวินัยมาก บุคคลเช่นนี้ในโลกนี้ ถึงเป็นบุคคลที่หาได้ยาก บุคคลที่เอาธรรมนำชีวิตในโลกนี้เป็นบุคคลที่หาได้ยาก

ท่านพระอาจารย์ชาถึงอยู่ในหัวใจ อยู่ในดวงใจของพุทธบริษัททั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ ลูกศิษย์ลูกหาของท่านอาจารย์ชาส่วนใหญ่ไม่มีใครทำได้ดีเท่ากับ ท่านพระอาจารย์ชา เพราะไม่เห็นความสำคัญในเรื่องกตัญญูกตเวทิต

เราคิดดูดี ๆ นะ ความกตัญญูทเวที่เราต้องมีความสำนึกนะ

กว่าจะได้มีพระพุทธเจ้า กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าบำเพ็ญพุทธบารมี
ตั้งหลายล้านชาติ

เรามาบวช เราต้องมากตัญญูทเวที่ต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถึงเราจะบวชวันเดียวก็ดีกว่าผู้ที่ไม่กตัญญูทเวทีนะ ทำไมถึงว่าไม่กตัญญูทเวที
เพราะเรามีตาก็เห็นอยู่แล้ว มีหูก็ได้ฟังอยู่แล้ว ไม่ใช่คนตายนี่นะ วันไหนก็มี
ข่าวคราวนะเรื่องพระทำไม่ดี พระทำไม่ถูกต้อง

จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่พระนะ เพราะพระนั้นทำแต่ดีทำแต่ถูกต้อง สิ่งที่ไม่ดี
ไม่ถูกต้องมันไม่ใช่พระ ไม่ใช่พระธรรมพระวินัย มันเป็นนิติบุคคลตัวตน ถ้าเป็นพระ
มันต้องเป็นพระธรรมพระวินัย ถ้าไม่เห็นความสำคัญพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่
มันจะเป็นพระธรรมได้อย่างไรเป็นพระวินัยได้อย่างไร

มันจะเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่สองอย่าง คือโกนหัว
เหมือนพระพุทธเจ้า ห่มจีวรเหมือนพระพุทธเจ้า แต่อย่างอื่นไปคนละทางเลย
พระพุทธเจ้าไปทางตะวันออก แต่พวกเรานี้ไปทางตะวันตก มันตกต่ำไปเรื่อย
มันถึงมีแต่เรื่องมีแต่ราว

ผู้ที่กตัญญูทเวทีที่แท้จริงมันต้องเคารพยำเกรง เคารพต่อพระพุทธเจ้า
เคารพต่อพระธรรมพระวินัย ปฏิบัติให้ครบวงจร ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ
ทั้งต่อหน้าและลับหลัง อย่างนี้ถึงเรียกว่ากตัญญูทเวทีนะ

เราคิดดูดี ๆ นะ ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ที่ไหนนะ เมื่อท่านละธาตุละขันธ์
เข้าพระนิพพานแล้ววัดนั้นก็เป็นวัดร้างทั้งหมดเลย เพราะพากันเอาแต่วัตถุ
เอาแต่เรื่องวิทยาศาสตร์ เอาแต่ตัวแต่ตน วัดนั้นจึงกลายเป็นวัดร้าง เพราะตอนท่าน
มีชีวิตอยู่ที่อาศัยท่าน เมื่อท่านจากไปก็เป็นวัดร้าง

เราทุกคนต้องรู้เข้าใจนะ เพื่อจะได้รับดีเอ็นเอจากองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า จะได้รับดีเอ็นเอจากพระอรหันต์ ต้องรู้เข้าใจ วัดต่าง ๆ นั้นถึงจะไม่ร้าง
จากความดี ไม่ร้างจากมรรคผลพระนิพพานด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความเป็นพระนี่มันอยู่ที่พระธรรมพระวินัย ข้าราชการนักการเมือง พ่อค้า
ประชาชน ก็พากันเป็นพระได้ เพราะพระนั่นคือรู้เข้าใจ พากันมีปิติมีความสุข
ในการเสียสละ เพื่อเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา
ในการประพฤติการปฏิบัติ ทุกคนก็เป็นพระได้ ศาสนาพุทธก็เป็นพระได้ ศาสนาคริสต์
ก็เป็นพระได้ ศาสนาอิสลามก็เป็นพระได้ ศาสนาพราหมณ์ฮินดูซิกข์ศาสนาต่าง ๆ
เป็นพระได้ ที่เป็นพระไม่ได้ก็มีแต่คนตายกับคนบ้า คนที่ไม่ได้เอาธรรมนำชีวิต
เป็นพระไม่ได้ เป็นพระธรรมพระวินัยไม่ได้

เราทั้งหลายต้องเข้าใจความเป็นพระนะ พระนั่นต้องพร้อมด้วยกายวาจา
กิริยามารยาทอาชีวะแล้วก็ใจด้วย พระนั่นคือผู้ที่กตัญญูกตเวทีที่เอาธรรมนำชีวิต
ที่มาต่อยอดชาวบ้านที่เค้าเลื่อมใสในพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า

เราปลงผมนุ่งห่มจีวรเกล้าก็พากันทำบุญตักบาตร

เรามาคิดดูดี ๆ สิ ถ้าเราไม่ปลงผมนุ่งห่มจีวรเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกล้าก็ไม่ให้ทาน แคล้ก็ไม่ประเคน

เราคิดดูดี ๆ นะ เราน่ะเลียนแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่จังหวัดนครราชสีมา จำครั้งที่ควบคุมตัวเองไม่อยู่ แคล้ผ่านไปไหนเห็นใคร แคล้ก็ยิงหมด แต่มาถึงวัดป่าศรัทธารวม แคล้เห็นพระโกนหัวห่มผ้าเหลืองแคล้ก็ไม่ยิงนะ แคล้จะยิงแต่คนที่ไม่ปลงผมห่มผ้าเหลือง

แบรนต์เนมของความเป็นพระนี่มันดีนะ เราต้องเอาแบรนต์เนมนั้นมาทำคุณทำประโยชน์ เรามาจากไหนไม่เป็นไร พระพุทธเจ้าไม่ว่า แต่เมื่อเรามาแล้ว เราต้องมากตัญญูกตเวทิต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าท่านจะได้เป็นพระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีหลายล้านชาตินะ

ชีวิตของเรานี้ประเสริฐนะ ให้เข้าใจเรื่องความประเสริฐ ทรัพยากรที่เป็นมนุษย์ เรียกว่าประเสริฐ ต้องเข้าใจในเรื่องความประเสริฐ ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญ เป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติกการปฏิบัติ ถ้าเราไม่เข้าใจเดี๋ยวมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง. นะ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึก สตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่

ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง
ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดี ๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลาย
สิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริณตล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับ
น้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกินคอร์รัปชันนะ แต่เค้าโก่งกินคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับ
แผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเล
ประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี่ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต
มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร
รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร สมุทพรปราการ
ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตของเราทั้งหลายมันก็ต้องพังทลาย เพราะมันไม่ถูกต้อง
มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวม
ของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวม
ของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตน ไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้ง กายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติมันก็ไม่มี ความทุกข์อยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติกการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจริตนะ เราทั้งหลายจะรู้ว่าทุจริตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจริต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักรธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจริตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจริต ถึงจะเป็นนักบริหาร
ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ
มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติกการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย
มาทุจริตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท
เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่เป็นผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก
ทรงความโง่ ความหลงมงายต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิคุณ
เข้าถึงธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ
มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิฆฏสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน
ระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ
ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติกการปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต่อกกับความหลงที่มีศัพท์
ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น

มันจะวกวนอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับ
สิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติ
การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ
ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกวนในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกวน
อย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง
หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน
เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง
หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิภวสงสาร
ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปีติมีความสุข
มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต
หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย
ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสะดวกสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์
อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์
ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล
ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ
ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง
นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั้นนะประเทศเล็ก ๆ เท่าอำเภอหนึ่งของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย
เพราะเค้ตั้งบ่อนคาสิโน มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้ก็รวยเพราะเค้พัฒนา
ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบ
อย่าลืมนะชีวิตของเรานั้นเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับหางงูเดี๋ยวงูมันจะมากัดเรา
งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว
เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้ว
ถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการ
เป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์
แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้อาอุคฺมธรรมให้อาธรรมเอาธรรมนุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย
เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึง
ความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรีศรูก็ เป็น
วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ
รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ
มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอ็กคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตีนะ รวยความโง่หลงมงายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ตีนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เค้่าเล็กนิดเดียวเค้่าตั้งบ่อนคาสีโนเค้่ารวยกัน ประเทศมาเก้่าก็เหมือนกัน
เค้่ารวยกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้่ามีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้่าคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิดเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้

มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เค้าถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้ มันคืออันเดียวกัน

ให้เรา รู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกบ่อนคาสีโน มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรา รู้เข้าใจ ถ้าเรา รู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เราทั้งหลายต้องมายกเลิกบ่อนนะ บ่อนความหลง มายกเลิกชู้มโจร ตัวตนนี้แหละ มันทุกข์ยากลำบากมันจน จนเพราะไม่เสียสละ ไม่เอาธรรมนำชีวิตมันก็ยากจนนะ จน เพราะไม่รู้จักพอ ให้รู้ให้เข้าใจอย่างนี้ ถ้าไม่เข้าใจแล้วมันจะเสียหาย ให้รู้เข้าใจว่าความ ถูกต้องได้แก่พระนิพพานนะ ความรู้ความเข้าใจที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาเป็นบริสุทธิคุณคือบ้านของเรานะ สิ่งที่จรไปจรมาต้องรู้เข้าใจ มันจรไปจรมาทางตาหูจมูกลิ้น กายใจมันชั่วคราวนะ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายที่เป็นผู้ประเสริฐที่มีลมปราณ มีโอกาสมีเวลา ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ สิ่งที่แล้วก็แล้วไป เอาเหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดช ท่านตรัสว่าช่างหัวเผือกหัวมัน เราทั้งหลายจะได้ เข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญาบริสุทธิ์คุณ เพื่อความเป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม เป็นธรรมนุญ ณ โอกาสนี้ด้วยกันทุกท่านทุกคน

การบรรยายพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เห็นสมควร แก่เวลา

ด้วยพระเมตตาบริสุทธิ์คุณ กรุณาธิคุณ ปัญญาบริสุทธิ์คุณ จงอำนวยการช่วย ให้ท่านทั้งหลายมีทั้งความสงบร่มเย็น เข้าถึงพระนิพพานคือบ้านของเรา ณ โอกาสนี้ด้วยเทอญ
